

ABDULLAH YAACOB

lwn.

PENDAKWA RAYA

MAHKAMAH AGUNG, KUALA LUMPUR

HASHIM YEOP SANI HB (MALAYA)

HARUN HASHIM HMA

MOHD. YUSOFF MOHAMED HMA

[RAYUAN JENAYAH NO. 05-46-89]

19 FEBRUARI 1991

PROSEDUR JENAYAH: *Mengedar dadah berbahaya - Sabitan - Rayuan - Perbezaan di antara heroin, ganja - Tafsiran Akta - Kegagalan pendakwa memanggil saksi - Talian keterangan putus - Menolak cerita perayu - Kegagalan Hakim menimbang dan meneliti keterangan dua saksi - Serious - Ketidakadilan - Akta Dadah Berbahaya 1952, ss. 2, 39B(1)(a).*

Perayu telah dituduh mengedar dadah berbahaya, iaitu ganja di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 (Akta tersebut) dan pada 23 Jun 1989 telah didapati bersalah, disabit dan dijatuhkan hukuman gantung. Perayu merayu dari penghakiman tersebut.

Perayu membangkitkan 3 isu:

- (a) sama ada keterangan yang diberi oleh pegawai kimia SP1 yang berkata bahawa barang-barang yang diperiksa dan dianalisisnya adalah ganja tetapi tidak pula mengatakan ianya ganja seperti yang ditakrifkan oleh s. 2 Akta tersebut boleh diterima;
- (b) sama ada kegagalan pihak pendakwa memanggil saksi-saksi tertentu mengakibatkan talian keterangan putus dengan keadaan yang membawa kepada ketidakadilan;
- (c) penghakiman Hakim yang telah membicarakan kes tersebut di mana Yang Arif Hakim telah menolak bulat-bulat cerita pembelaan perayu oleh sebab ia berpendapat cerita itu tidak boleh diterima.

Diputuskan:

- [1] (a) Memanglah benar ada perbezaan di antara dadah heroin dan dadah ganja atau cannabis di bawah Akta Dadah Berbahaya 1952;
- (b) setelah pindaan kepada Jadual Pertama Akta tersebut dibuat dalam tahun 1971 perbezaan di antara kedua-dua jenis dadah ini menjadi lebih ketara dan sekarang dadah heroin dijadikan satu daripada dadah berbahaya dalam Jadual Pertama tetapi ganja cannabis masih ada takrifnya tersendiri;
- (c) oleh yang demikian tidak mencukupi jika hanya ada keterangan pegawai kimia bahawa barang itu ialah ganja tetapi hendaklah ada keterangan mengesahkan ianya ganja seperti yang ditakrifkan di bawah Akta Dadah Berbahaya;
- (d) melihat kepada laporan pegawai kimia di dalam kes ini didapati beliau telah membuat pengesahan dalam laporannya bertarikh 2 November 1983 bahawa cannabis tersebut ialah seperti yang ditakrifkan dalam Akta Dadah Berbahaya (Pindaan) 1980. Oleh yang demikian tidaklah berbangkit apa-apa keraguan bahawa barang kes yang telah diperiksa dan dianalisa oleh pegawai kimia (SP1) itu adalah ganja mengikut kehendak Akta 1952;

- a* (e) memanglah wajar diputuskan bahawa apabila SP1 berkata ganja dalam keterangannya secara lisan perkataannya itu semestinyalah membawa takrif seperti yang telah dibuatnya dalam laporannya sebelum memberi keterangan itu.

- b* [2] Kegagalan pihak pendakwa memanggil Y sebagai saksi pendakwa atau diserahkan kepada pembelaan adalah suatu kegagalan yang serius dalam konteks kes ini - ini adalah kerana semua barang kes ada di dalam jagaannya daripada tahun 1985 hingga tahun 1989 - iaitu dalam tempoh masa yang agak panjang. Dalam keadaan yang demikian tentulah ada keraguan dengan barang kes itu lebih-lebih lagi jika dilihat dari segi pengesahan dadah yang dibangkitkan dalam isu yang pertama di atas.

- c* [3](a) Tidak kelihatan dalam penghakiman bahawa Yang Arif Hakim telah meneliti keterangan yang diberi oleh SP4 dan SP5 iaitu kemungkinan adanya seorang lain yang telah lari dari kereta tersebut;

- (b) jika keterangan dua orang saksi pendakwa ini dipertimbangkan dengan pembelaan perayu, mungkin pembelaan itu boleh diterima khususnya dari aspek penggunaan kereta itu oleh orang lain dari perayu;

- d* (c) kegagalan Yang Arif Hakim meneliti dan menimbang keterangan yang diberi oleh dua orang saksi pendakwa tersebut apabila ia mempertimbangkan pembelaan perayu adalah suatu kegagalan yang serius dan mengakibatkan ketidakadilan kepada perayu.

[Rayuan dibenarkan.]

Kes-kes yang dirujuk:

- e* Mohd. Osman bin Pawan v. PP [1989] 1 CLJ (Rep) 108
PP v. Ong Tee [1983] 2 MLJ 407
Su Ah Ping v. PP [1980] 1 MLJ 75
Teoh Hoe Chye v. PP [1987] CLJ (Rep) 386

Akta yang dirujuk:

Dangerous Drugs Act 1952, ss. 2, 39B(1)(a)

- f* Bagi pihak perayu - K. Kumaraendran; T/n. Kumar Sitham & Co.
Bagi pihak penentang - Mohd. Yusof bin Hj. Zainal Abidin, Timbalan Pendakwa Raya

PENGHAKIMAN

Hashim Yeop Sani HB (Malaya):

- g* Perayu telah dituduh di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 iaitu pada 29 Ogos 1983 lebih kurang jam 5.45 petang di Jalan Dato' Tahwil Azar, Ipoh, Daerah Kinta, Perak bagi pihak dirinya sendiri mengedar dadah merbahaya iaitu ganja seberat 536 gram. Perayu telah mula dibicarakan pada 25 April 1989 dan pada 23 Jun 1989 telah didapati bersalah, disabit dan dijatuhkan hukuman gantung. Setelah mendengar hujah-hujah kedua-dua belah pihak dalam rayuan ini, Mahkamah ini telah melepaskan perayu dari tuduhan tersebut dan sekarang memberikan alasan-alasan keputusan itu.

- h* Pada hari seperti yang disebut dalam tuduhan suatu pasukan polis yang diketuai oleh Insp. Sakri (SP4) telah menjalankan suatu serang hendap di Jalan Dato' Tahwil Azar, Ipoh. Mereka telah nampak perayu di dalam kereta No. AW 1315 datang masuk ke suatu petak letak kereta berhampiran dengan Restoran Rahman. Kereta tersebut adalah mengikut maklumat yang diberi kepada polis dipercayai terlibat dalam pengedaran dadah.

i

Polis pun menyerbu kepada kereta tersebut dan telah mengheret pemandu kereta itu iaitu perayu keluar lalu memeriksa badannya tetapi tidak menjumpai apa-apa. Setelah memeriksa badan perayu Insp. Sakri pun memeriksa ke dalam kereta itu. Setelah mencari selama dua minit didapati di bawah tempat duduk pemandu sebuah bungkusan yang dibalut dengan suratkhbar lama. Di dalam bungkusan itu didapati satu beg plastik yang mengandungi 10 bungkusan kecil, 9 tiap-tiap daripadanya mengandungi 100 roll disyaki ganja dan 1 bungkusan kecil mengandungi 101 roll yang disyaki ganja. Ini bermakna di dalam beg plastik itu didapati 1001 roll barang tersebut. Semua bungkusan itu telah dibuka di hadapan perayu.

*a**b*

Pada masa penangkapan tersebut keadaan adalah kelam kabut. Mengikut keterangan Insp. Sakri:

The situation was chaotic when I arrested him.

Lihat keterangannya pada muka 16 dalam rekod rayuan.

c

Dalam soalbalas Insp. Sakri beliau berkata ia ada nampak seorang lain yang tergesa-gesa lari dari tempat tersebut dan menyeberang jalan besar berhampiran. Insp. Sakri juga berkata ada kemungkinan orang itu keluar dari kereta tersebut. [I saw a man hurriedly crossing the road. It is possible that this man was the same man who came out from the car.] Lihat muka 20 rekod rayuan.

d

Kons. Ganesan (SP5) yang bersama menjalankan penangkapan itu berkata ia tidak nampak orang keluar daripada kereta tersebut. Walau bagaimanapun beliau berkata jika ada orang keluar dari kereta itu ia mungkin tidak tahu kerana pandangannya adalah tertumpu kepada perayu. - Lihat muka 25 rekod rayuan.

Pegawai kimia (SP1) telah mengesahkan bahawa kesemua barang yang diterimanya dari polis dalam kes ini adalah ganja.

e

Dalam pembelaannya perayu telah mengakui bahawa kereta tersebut adalah kepunyaannya walaupun ia tidak memegang lesen memandu. Beliau bekerja sebagai buruh awam di Syarikat Tasek Cement. Selain dari menjadi buruh ia juga mengendalikan sebuah kedai runcit. Keretanya sering digunakan oleh abangnya dan kawan-kawannya.

f

Pada hari tersebut iaitu 29 Ogos 1983 abangnya telah meminjam kereta itu lebih kurang pukul 8 pagi dan memulangkannya pada jam 10 pagi. Tengah hari lebih kurang jam 12.30 petang kawannya bernama Irman datang ke kedainya dan setelah dipanggil oleh isterinya ia telah meminjamkan keretanya kepada Irman. Kereta itu telah dikembalikan kepadanya pada jam 4 petang. Pada masa itu katanya ia sedang tidur dan setelah dipanggil oleh isterinya ia pun bangun dan Irman telah meminta dihantar balik dengan kereta oleh sebab tidak ada teksi atau bas di tempat itu. Perayu pun bersetuju menghantar Irman balik dan dalam masa perjalanan mereka telah berhenti berhampiran dengan Restoran Rahman untuk minum. Pada masa ia di dalam petak letak kereta ia pun ditangkap oleh polis. Irman sertamerta lari dari kereta. Sekianlah cerita pembelaan perayu.

g

Ada beberapa isu dasar yang telah dibangkitkan oleh Peguam kepada perayu dalam rayuan ini. Tiga isu yang dibangkitkan wajar dipertimbang.

h

Yang pertama ialah sama ada keterangan yang diberi oleh pegawai kimia (SP1) yang berkata bahawa barang-barang yang diperiksa dan dianalisanya adalah ganja tetapi tidak pula mengatakan ianya ganja seperti yang ditakrifkan oleh s. 2 Akta Dadah Berbahaya. Mengikut keterangannya pegawai itu (SP1) telah memeriksa kesemuanya 1001 roll tersebut dan telah berkata semuanya itu adalah "vegetable matter" (barang tumbuhan) dan beliau telah

i

- a* menggunakan perkataan “vegetable matter” sebanyak lebih kurang 9 kali - Lihat muka 2 dan 3 rekod rayuan dan pegawai ini (SP1) hanya menggunakan perkataan “cannabis” sekali dan tidak pula mengaitkan barang kes itu kepada s.2 Akta Dadah Berbahaya. Peguam juga menegaskan bahawa laporan pegawai kimia tidak boleh diterima sebagai keterangan menyokong (corroborative evidence) kepada keterangan SP1 kerana pegawai kimia itu tidak berkata di dalam keterangannya ganja itu adalah ganja yang dimaksudkan di bawah Akta Dadah Berbahaya.
- b*

Memanglah benar ada perbezaan di antara dadah heroin dan dadah ganja atau cannabis di bawah Akta Dadah Berbahaya 1952. Setelah pindaan kepada Jadual Pertama Akta tersebut dibuat dalam tahun 1971 perbezaan di antara kedua-dua jenis dadah ini menjadi lebih ketara dan sekarang dadah heroin dijadikan satu daripada dadah berbahaya dalam Jadual Pertama tetapi ganja cannabis masih ada takrifnya tersendiri - Lihat its [1983] 2 MLJ 407. Oleh yang demikian tidak mencukupi jika hanya ada keterangan pegawai kimia bahawa barang itu ialah ganja tetapi hendaklah ada keterangan mengesahkan ianya ganja seperti yang ditakrifkan di bawah Akta Dadah Berbahaya.

- c*
- d* Melihat kepada laporan pegawai kimia di dalam kes ini didapati beliau telah membuat pengesahan dalam laporannya bertarikh 2 November 1983 bahawa cannabis tersebut ialah seperti yang ditakrifkan dalam Akta Dadah Berbahaya (Pindaan) 1980 - Lihat muka 63 rekod rayuan. Oleh yang demikian tidaklah berbangkit apa-apa keraguan bahawa barang kes yang telah diperiksa dan dianalisa oleh pegawai kimia (SP1) itu adalah ganja mengikut kehendak Akta 1952. Ini ialah berdasarkan kepada keterangan pegawai kimia itu sendiri. Memanglah wajar diputuskan bahawa apabila SP1 berkata ganja dalam keterangannya secara lisan perkataannya itu semestinyalah membawa takrif seperti yang telah dibuatnya dalam laporannya sebelum memberi keterangan itu. Oleh yang demikian kami telah menolak hujah Peguam dalam
- e* isu ini.

- f* Isu yang kedua ialah berbangkit dengan soal sama ada kegagalan pihak pendakwa memanggil saksi-saksi tertentu mengakibatkan talian keterangan putus dengan keadaan yang membawa kepada ketidakadilan. Mengikut fakta kes ini barang kes telah diserahkan oleh Insp. Sakri (SP4) kepada ASP Arunasalam (SP2), pegawai penyiasat dalam kes ini. Ini berlaku pada hari penangkapan tersebut. ASP Arunasalam (SP2) telah menghantarkan barang kes itu kepada pegawai kimia pada 3 September 1983 dan telah mengambilnya semula pada 2 November 1983. Dalam tempoh tersebut SP2 telah menjalankan penyiasatan lanjut dalam kes ini. Setelah menerima semula barang kes daripada pegawai kimia pada 2 November 1983 ia telah menyimpan barang itu dalam jagaannya dan barang itu telah disimpan dalam peti besi yang kuncinya disimpannya sendiri sehinggalah pada bulan September 1985. Dalam bulan September
- g* 1985 SP2 telah mengambil barang kes itu dari peti besi tersebut dan menyerahkannya kepada seorang pegawai polis bernama ASP Yeow Ah Kee dan kepada pegawai ini juga diserahkannya kunci peti besi tersebut. Walau bagaimanapun ASP Yeow Ah Kee tidak dipanggil sebagai saksi pendakwa dan namanya pun tidak dimasukkan dalam senarai pegawai-pegawai polis yang diserahkan untuk pembelaan setelah kes pendakwa ditutup.

- h* Pada pandangan kami pihak pendakwa tidak memanggil langsung ASP Yeow Ah Kee sebagai saksi pendakwa atau diserahkan kepada pembelaan adalah suatu kegagalan yang serius dalam konteks kes ini. Ini ialah kerana semua barang kes ada di dalam jagaannya daripada tahun 1985 hingga tahun 1989 - iaitu dalam tempoh masa yang agak panjang. Dalam keadaan yang demikian tentulah ada keraguan dengan barang kes itu lebih-lebih lagi jika dilihat dari segi pengesahan dadah yang dibangkitkan dalam isu yang pertama di atas.

i

Memanglah benar seperti yang disebut dalam kes *Su Ah Ping v. PP* [1980] 1 MLJ 75 di mana Mahkamah Persekutuan telah memutuskan bahawa tidaklah dikehendaki pihak pendakwa memanggil kesemua pegawai atau orang yang berkenaan yang telah melihat atau mengecam sesuatu barang kes. Ini bukanlah maksud undang-undang yang sebenarnya. Its hanya memutuskan prinsip am. Tetapi fakta kes berbeza di antara satu dengan lain dan kewajipan pendakwa dalam satu-satu kes ialah untuk membuktikan kes itu dengan tidak menimbulkan apa-apa keraguan yang munasabah kepada Mahkamah. Kes hendaklah dibuktikan dengan kemas tanpa keraguan atau persoalan yang boleh dibangkitkan berkenaan dengan barang kes. Lihat juga *Teoh Hoe Chye v. Public Prosecutor* [1987] CLJ (Rep) 386 at p. 389. Janganlah ada didapati talian keterangan yang putus sehingga membawa kepada keraguan berkenaan dengan barang kes.

Mahkamah ini juga telah menekankan kehendak undang-undang dalam penjagaan dan penguasaan barang kes dalam rayuan *Mohd. Osman bin Pawan v. Public Prosecutor* [1989] 1 CLJ (Rep) 108 di mana perayu telah disabitkan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan keraguan telah timbul dalam hal yang sama.

Isu ketiga ialah isu yang timbul dari penghakiman oleh Yang Arif Hakim yang membicarakan kes ini. Didapati dengan jelas bahawa dalam penghakimannya Y.A Hakim telah menolak bulat-bulat cerita pembelaan perayu oleh sebab ia berpendapat cerita itu tidak boleh diterima. Tidak kelihatan dalam penghakimannya Yang Arif Hakim telah meneliti keterangan yang diberi oleh Insp. Sakri dan Kons. Ganesan iaitu kemungkinan adanya seorang lain yang telah lari dari kereta tersebut. Jika keterangan dua orang saksi pendakwa ini dipertimbangkan dengan pembelaan perayu, mungkin pembelaan itu boleh diterima khususnya dari aspek penggunaan kereta itu oleh orang lain dari perayu. Oleh yang demikian kami memutuskan bahawa kegagalan Yang Arif Hakim meneliti dan menimbang keterangan yang diberi oleh dua orang saksi pendakwa tersebut apabila ia mempertimbangkan pembelaan perayu adalah suatu kegagalan yang serius dan mengakibatkan ketidakadilan kepada perayu.

Berdasarkan kepada pendapat kami di atas kami telah meluluskan rayuan ini. Sabitan dan hukuman yang telah dijatuhkan ke atas perayu diketepikan.

Also found at [1991] 2 CLJ 853

a

b

c

d

e

f

g

h

i